2017-

500 évvel Luther után

… Mi történt a Luther Mártont követő években?

2017 - 500 évvel Luther után

… Mi történt a Luther Mártont követő években?

2017 október 31-én lesz az 500. évfordulója annak az eseménynek, hogy Luther Márton kifüggesztette 95 tételét a wittenbergi vártemplom ajtajára. Ez a 95 tétel a Katolikus Egyház néhány bibliaellenes hagyományára és tanítására világított rá. Az emberek csodálkoztak azon, hogy egy ember ilyesmire merészkedett. Képzeljük el, mit jelentett Róma ellen beszélni – egyetlen ember egy egész rendszer ellen.

A 95 tétel nagyon rövid idő alatt elterjedt egész Németországban és a világ többi részén is. Az emberek hamarosan megértették, hogy a Katolikus Egyház sok bibliaellenes hagyományt és tanítást terjesztett el, ezért Luther táborához csatlakoztak. Gyakorivá váltak a nyilvános viták és a 95 tétel arra késztette az embereket, hogy kezdjenek el másként gondolkodni.

Szinte csak a papság rendelkezett Bibliával ezért az emberek tisztelettel néztek fel rájuk megbíztak bennük és hitték hogy helyesen továbbítják Isten Igéjét. A 95 tétele és prédikációi által Luther Márton leleplezte, hogy az egyház hagyományai és tanításai nem egyeznek a Biblia tanításaival. Hamarosan két különböző tábor jött létre: a Katolikus Egyház és vele szemben Luther követői.

Mivel Luther határozottan ragaszkodott bibliai felfedezéseihez és tanításaihoz, felszólították, hogy jelenjen meg Wormsban, az országgyűlésen. Az országgyűlés azt várta el tőle, hogy azonosuljon a korabeli nézetekkel és mondjon le mindenről amit mondott vagy cselekedett. Ennek ellenére Luther a következőket mondta: „A próféták és apostolok írásaiból bizonyítsátok be, hogy tévedtem. Mihelyt meggyőződtem erről, minden tévedésemet visszavonom, és elsőként ragadom meg és vetem tűzbe könyveimet." Majd folytatta: „hitemet nem rendelhetem alá sem a pápának, sem a tanácsoknak, mivel a napnál is világosabb, hogy a pápa és a zsinatok sokszor tévedtek, és egymásnak ellentmondtak. Ezért hacsak a Szentírásból vett bizonyítékokkal, vagy a legvilágosabb érvekkel, és az általam idézett szakaszok alkalmazásával meg nem győznek, és hacsak így fel nem szabadítják Isten szavának elkötelezett lelkiismeretemet, nem tudom és nem is akarom visszavonni tanaimat, mert a keresztény ember számára veszélyes dolog a lelkiismeretével ellentétesen szólni. Itt állok, másként nem tehetek, Isten engem úgy segéljen. Ámen" (D'Aubigné 7. kötet, 8. Fejezet).

A keresztény fejedelmek tiltakozása

V. Károly császár meg akarta állítani Luthert és a reformációt ezért 1529-ben összehívta Speierben az országgyűlést hogy a pápa embereinek kedvében járjon. Eldöntötték, hogy megakadályozzák a reformátorokat tanaik elterjesztésében valamint azt, hogy a hagyományok ellen szólhassanak. A katolikusoknak pedig nem engedélyezték Luther tanainak elfogadását.

Azok a keresztény fejedelmek akik a reformáció mellett álltak, elhatározták, hogy kinyilvánýítják tiltakozásukat az országgyűlés előtt. Többek között ezt írták: „Semmit nem hagyunk jóvá és nem fogadunk el semmilyen vonatkozásban, ami a javasolt rendelkezésben Istennel, szent Szavával, igaz lelkiismeretünkkel és lelkünk üdvével

ellentétes... Isten kegyelméből elhatároztuk, hogy kitartunk Isten egyetlen Igéjének kizárólagos és tiszta prédikálása mellett, ahogyan azt a Biblia ó- és újtestamentumi könyvei tartalmazzák. Nem teszünk hozzá semmit, ami ellentétben áll vele" (D'Aubigné, 13. kötet, 6. fejezet).

Protestálásuk adta meg a megreformált egyház protestáns nevét, elveik pedig a protestantizmus tulajdonképpeni lényegét.

Milyen jogon?

Luther Márton és a reformátorok azon a véleményen voltak, hogy a kereszténynek a Bibliát és csakis a Bibliát kell követniük a hit és tanítás dolgában. Ezzel szemben a Katolikus Egyház azt tartotta, hogy a kereszténynek a Bibliát és a hagyományt kell követniük. Ezen a ponton a meghasonlás nagyon világos volt.

A Katolikus Egyház kijelentette, hogy Luthernek és a reformátoroknak alá kell vetniük magukat az egyház és az állam döntéseinek. A reformátorok azt válaszolták, hogy csak akkor tehetnék ezt meg ha az egyház és az állam döntései nem lennének ellentétben Isten Szavával. A reformátorok megvoltak győződve arról, hogy joguk van saját lelkiismeretüket követni a hit és tanítás dolgában. Ezzel szemben Róma azt tartotta, hogy ha egy egyházi zsinat alkalmával a többség valamit jónak ítélt akkor mindenkinek alá kell vetni magát ennek a döntésnek. Így hát minden személynek döntenie kellett: egyedül a Biblia vagy az egyház tanításai (hagyományai) a Bibliával együtt.

Üldözés

Mivel a reformátorok nem hajoltak meg Róma előtt, a Katolikus Egyház üldözni kezdte őket. A reformátorok ellenszegültek Róma tekintélyének, így pusztulásra lettek ítélve. A régi, manapság ritkán található történelem könyvek rémes üldözésről beszélnek. Sok reformátort börtönbe vetettek ahol embertelen körülményeknek voltak kitéve. Némelyeket elüldöztek az Alpok magányos hegyei közé, másokat vadállatok elé dobtak, egyeseket az inkvizíció során kínoztak meg, míg másokat kardélre hánytak. A Katolikus Egyház rémes üldözéseinek és büntetéseinek történetei megrázták a világot Luther ideje előtt és után is. A reformátorok közül sokat megfenyegettek és kiközösítettek a pápa által. Ha valakit a pápa kiközösített, bárki az életére törhetett. Sokan közülük máglyahalált szenvedtek – mint például Jeromos, Húsz János, Louis de Berquin, William Tyndale és sokan mások. John Wycliffe testét kiásták, csontjait elégették és hamuját egy közeli folyóba dobták. Csak Anglia területén 289 protestáns lelket ítéltek máglyahalálra I. Mária katolikus királyné 1555 és 1558 közötti uralkodása alatt (www.protestantalliance.org). Említésre méltó, hogy mit mondott ezzel kapcsolatosan az Úr Jézus: „Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg” (Mt 25:40). A Katolikus Egyház és annak vezetői sok olyan dolgot tettek, melyekért felelősségre lesznek vonva, de ez Isten dolga lesz. Ő mindent lát és igazságosan fog ítélkeznni. Érdemes erről a következő bibliavers fényében elgondolkozni: „Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az” (Préd 12:16).

Nyilvánvaló, hogy van megbocsátás minden bűnre annak, aki megbánja azt és bocsánatért esedezik, de még nem hallottunk és nem olvastunk arról, hogy a Katolikus Egyház a kereszt előtt megbánta volna tetteit és bocsánatot kért volna mindazon rémes üldözésekért, kínzásokért és emberölésekért, melyeket a más hitet valló emberek ellen elkövetett Luther idejében, előtte és utána.

Gondolkodjunk csak el azon, hogy a Katolikus Egyház azért parancsolta meg egyes személyek máglyán való elégetését mert más hitük volt!? Gondoljuk el milyen szörnyű kínzásoknak voltak alávetve ezek emberek az inkvizíció alatt, csak azért, mert más hitük volt... kardélre lettek hányva, csak azért mert más hitük volt...száműzettek, kiközösítettek lettek a társadalomból, csak azért mert más hitük volt...és a lista tovább és tovább folytatódhatna. Ezek után ezt az egyházi szervezetet kellene kereszténynek tartanunk? Van-e valamilyen köze az ilyen viselkedésmódnak Krisztushoz? Nem, ilyen szörnyű tettek mögött nem más

mint maga a Sátán áll. Nemcsak egy napig, egy hónapig vagy egy évig tartottak ezek a rémes események, hanem több száz évig. Érdemes azt is megemlíteni, hogy XVI. Benedek, az előző pápa volt egészen 2005-ig az inkvizíció vezetője. Ma már az inkvizíciónak új neve van – Hittani Kongregáció. Jelenlegi vezetője Gerhard Ludwig Müller érsek.

A reformátorok mindent feladtak Isten ügyéért. Még a máglyán is Jézusról tettek bizonyságot. Mi hogy állunk: felmérjük-e, hogy mit tett Jézus értünk? Felismerjük irántunk való nagy szeretetét és kegyelmét? Felajánlunk-e mi is mindet Istennek?

Szeressétek ellenségeiteket

Hasonlítsuk össze Jézust a pápasággal. A pápaság vadászta azokat az embereket akik más hittel rendelkeztek, míg Jézus azt mondta: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket” (Mt 5:44).

Mennyire különböző ez a lelkület a pápaságétól! Isten szabad akarattal teremtett bennünket, hogy mindenki személyesen dönthessen a lelki dolgokkal kapcsolatosan. Nem szabad erőltetnünk, hogy mások is ugyanabban higgyenek amiben te vagy én hiszek. Mindenkinek jogában áll, hogy Istent úgy imádja, ahogy azt saját lelkiismerete diktálja. Téves az amikor börtönbezárás, kínzás és kard által kényszerítenek valakit engedelmességre. Óriási különbség az, hogy valaki megöli vagy szereti ellenségét. Isten gyermekei szeretik ellenségeiket. Jézus a mi Teremtőnk és Fenntartónk mindenkit szeret (Jn1:3; Kol 1:17). Jézus mondja: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Mt11:28), és ezt is mondja: „Minden, a mit nékem ád az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem” (Jn 6:37). Jézus vágya az hogy mindannyian megértsük az igazságot és üdvözüljünk.

Kép: Korea.net (Wikimedia Commons)

A pápa valóban Jézus képviselője?

A pápa Krisztus vikáriusának (helyettesének) tartja magát itt a földön de láthatjuk,

hogy a pápák nem képviselik Krisztust. Fenséges pompával veszik körül magukat. Jézus azt mondta: „A rókáknak vagyon barlangjuk és az égi madaraknak fészkük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani” (Mt 8:20). Jézus egyszerű öltözetet viselt, míg a pápa nagyon drága díszes ruhaköltemények rendelkezik. Drága épületekben él, milliókat költ utazásaira és testőrséggel van körülvéve. Tisztán láthatjuk hogy a pápának más az értékrendje mint Jézusé. Tehát a cím mellyel a Katolikus Egyház a pápát felruházza, egyáltalán nem illik rá. Ez nem más mint gúnyolódás Krisztussal szemben, az Ő alázatos, igaz életével szemben.

A Katolikus Egyház különösen gazdag. Jézus ezt mondta a gazdag embernek: „Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvévén a keresztet” (Márk 10:21).

Mivel a Vatikán ilyen nagy gazdagsággal rendelkezik, magának a pápának is követnie kellene ezen felhívást, ha azt állítja magáról, hogy az alázatos Megváltó képviselője.

Luther Márton személyesen ismerte a Katolikus Egyházat és ezt mondta: „Borzalmas dolog látni, hogy az az ember, aki magát Krisztus helytartójának nevezi, olyan hatalommal hivalkodik, amellyel egy császár sem vetekedhet. Ilyen volt-e a szegény Jézus vagy az egyszerű Péter? A pápa a világ ura, mondják. Krisztus, akinek a helytartójaként kérkedik a pápa, ezt mondta: ‘Az én országom nem e világból való’. Túlszárnyalhatja-e a helyettes birodalma a feljebbvalójáét?” (D’Aubigné, 6. kötet, 3. Fejezet.)

Világhatalom

Sokan azt hiszik, hogy a Katolikus Egyház megváltozott miután rettentő cselekedeteit megtette a reformáció korában – de ez sajnos nem igaz. Dogmái és tanításai ugyanazok amelyek mindig is voltak, csupán a „kereszténység ruháját öltötte magára”, hogy elfogadják. Ez meg is történt. Újból hatalomra tett szert de nemcsak az Európai Unióban, hanem világszinten is. Hamarosan látni fogjuk hogy mire is törekszik a pápaság. Amint a reformátorok idején felhasználta az állam hatalmát, úgy a mi időnkben is az államhoz és a nemzetközi törvényekhez fog folyamodni, hogy visszanyerje erejét.

VI. Pál pápa írta a következőket: „Egy eredményes világszintű hatalom felé”: „Ezen közreműködés a világ nemzetei között, szükségessé teszi, hogy létezzenek intézmények melyek támogatják, koordinálják és igazgatják ezt, míg egy új törvénykezési rend alapozódik meg és válik

jóváhagyottá. Ki az akinek nem sikerül felismernie egy világhatalom lépésenkénti elérésének és megalapozásának fontosságát, mely képes legyen eredményes tettekre törvénykezési és politikai téren?" – VI. Pál pápa, Populorum Progressio, 1967, 78.

Felmerül tehát a kérdés: milyen intézményekkel működik közre a Katolikus Egyház annak érdekében, hogy létrejöjjön egy új világrend? Úgy gondolom mindannyian láthatjuk, hogy ezek, az ENSZ, az EU, a NATO, az Afrikai Unió, az IMF, stb.

Az előző pápa, XVI. Benedek, egy levelében kiadott egy határozott felhívást a világ vezetőinek a következőket állítva: „Sürgősen szükség van egy igazi világhatalomra amely Istenközpontú erkölccsel kezelje a világ gazdaságát... hogy véget vessen a mostani világgazdasági válságnak." – Cathy Lynn Grossman, USA Today, 7/7/2009.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a Katolikus Egyház a világhatalomra és a globális irányításra törekszik. A katolikusok azok, akik kezdeményezték az Európai Uniót és a Vatikán áll az Új Világrend elgondolása mögött. Az Új Világrendben nemzetközi törvények fognak uralkodni, hogy ezáltal világhatalomra tegyen szert.

E vér kulcsai című sikerkönyvében Malachi Martin, jezsuita tanár és vatikáni bennfentes mindent nyilvánvalóvá tett:

„Akarva-akaratlanul, felkészülve vagy nem, mindannyian részesei vagyunk egy mindenre kiterjedő, feltartóztathatatlan, földméretű versenynek, amely három út, három lehetőség között folyik. Mindazonáltal a legtöbben nem versenyzők vagyunk, hanem csak statiszták. Ennek a versenynek az a tétje, hogy kié lesz az elsőség az egységes világrend kormányzati struktúrájának létrehozásakor, amely valaha már létezett a nemzetek között. A verseny kimenetelétől függ, hogy ki fogja gyakorolni mindannyiunk, mint egyének és mint közösségek felett a legfelsőbb tekintély és az ellenőrzés kettős hatalmát…. a harmadik évezredben…. most amikor ez elkezdődött, nincs már lehetőség megállítani…. életmódunk mint egyének és állampolgárok…. még a nemzeti azonosságunk ismertetőjegyei is…. erőteljesen és radikálisan, örökre meg fognak változni. Senki sem kivétel a hatása alól. Életünk egyetlen területe sem marad érintetlenül" – Malachi Martin, Keys of This Blood: Pope John Paul II Versus Russia and the West for Control of the New World Order (1991), 12-16 oldal.

Martin állítása szerint a pápa lesz a "verseny győztese". Könyvének 341. oldalán, Malachi Martin tisztázza, hogy az egységes világrend kormányzatot egy nemzetközi bürokrácia fog uralni amely minden állampolgárt és nemzetet irányít és felügyel.

Tekintsünk meg néhány idézetet, melyek leírják, hogy a Katolikus Egyház mit vall magáról:

„Róma királysága minden királyság felett

álló monarchia, mint az elme a test felett, vagy amint Isten áll a világ felett. Tehát Róma egyházának nem csak lelki hatalomnak kell lennie hanem a mulandó dolgokban is ő kell legyen a legfelsőbb hatalom" (XIII. Leó pápa, Apostolic Letter, 1879). Gergely pápa megismételte ezen nézetet amikor kijelentette: „Az Egyház hatalma felette áll az állam hatalmának." Dr. G.F. Van Schulte egyházjog tanár megállapítja: „Minden emberi hatalom a gonosztól van, így hát mindezeket a Pápának alá kell vetni" (T. W. Callaway: Romanism vs. Americanism, 120).

Ezek az idézetek nagyon is világossá teszik, hogy ez a politikai egyház arra törekszik, hogy

hatalomra tegyen szert a kormányok és az állami hatalmak irányítása által. A Katolikus Egyház a „de jure divino" latin eredetű kifejezés alapján működik, melynek jelentése, hogy az egyháznak szent joga van, hogy uralkodjon az egész földön, hatalmakon, népeken. A Katolikus Egyház azt állítja, hogy magától Istentől kapta ezen jogát és mindent meg fog tenni, hogy elérje célját – a világszintű uralmat.

Dr. Brorson, egy híres katolikus tekintély, egyszer ezt írta: „A pápának joga van, hogy bármilyen uralkodót lemondasson, amikor ezt a lelki jólét megköveteli … az egyház hatalma melyet a középkorban az uralkodók felett gyakorolt nem bitorlás volt, nem a fejedelmek engedélye vagy a nép jóváhagyása miatt volt, hanem az isteni jog gyakorlása. Bárki aki ennek ellene szegül az tulajdonképpen a királyok királya és az uraknak ura ellen lázad fel" (Catholic Review, 1851 június).

Habár ez már régen íródott, Róma egyháza azt állítja, hogy sohasem változik. Dr. Brorson alátámasztja ezen álláspontot: „Amit az egyház tett, amit kifejezett, vagy hallgatólagosan jóváhagyott a múltban, pontosan ugyanaz amit tenni fog, amit ki fog fejezni vagy hallgatólagosan jóvá fog hagyni a jövőben is, ha ugyanolyan körülmények ütik fel fejüket" (Catholic Review, 1854 január).

Látni fogjuk ezekben az utolsó időkben, hogy minden lázadás az egyház és hatalma ellen büntetve lesz, még az EU által is.

A II. Vatikáni Zsinat (1962-1965) előtt, a más hitet vallókat a Katolikus Egyház eretnekeknek nevezte, a Zsinat után pedig a „különvált testvéreknek" hívja őket. A Katolikus Egyház azt állítja, hogy csakis nála van az igazság és az egyházon kívül nincs üdvösség.

Az ökumenikus mozgalom

Napjainkban a Katolikus Egyház egyesíteni próbálja az egyházi felekezeteket az

ökumenikus mozgalom által. A Rómában levő jezsuiták fel lettek kérve, hogy tárgyalásokat indítványozzanak a különböző felekezetekkel, hogy ezáltal összegyűjtsék őket a Katolikus Egyház zászlaja alá. A változást látjuk, de nem a Katolikus Egyház részéről. Ők nem változtattak semmit tanaikon, hanem a protestantizmus az aki lépéseket tett Róma felé.

Charta Oecumenica a címe annak az okiratnak melyet az ökumenikus mozgalom előszeretettel használ. Ebből az okiratból nyilvánvaló, hogy közösen szeretnének dolgozni és missziós munkát végezni. Egységet keresnek azokban a dolgokban amiben egyetértenek és mellőzik azokat, melyekben különböznek. De Krisztus azt szeretné ha Benne jutnánk egységre minden szinten. Egységre, de amely ne demokrácián és többségi szavazaton alapuljon, hanem a Krisztusban való egységre. Egység Krisztus hitében – minden szinten.

Azok akik missziós munkát végeznek az egyházi felekezetektől függetlenül, mellékvágányra térteknek illetve valamiféle „hitszegőknek" vannak tekintve. A „hitszegőkkel" pedig tenni kell valamit. Luther, Melanchton, Tyndale, Kálvin, Wycliffe, Jeromos, Wesley, Húsz, Zwingli, Berquin, és a valdensek „hitszegőknek" voltak tekintve. Ezek a „hitszegők" azt akarták, hogy a Biblia és csakis a Biblia legyen hitük alapja. Amint láttuk, a középkor ideje alatt a Katolikus Egyház elhatározta, hogy megállítja és leszámolja a „hitszegőket" (reformátorokat). A ma „hitszegői" és reformátorai az ökumenikus mozgalommal szemben állnak. A mai ökumenikus mozgalom azt szeretné ha a Biblia és a hagyomány lenne a hit alapja, míg a mai reformátorok Luthert és a reformátorok ösvényét követik, kijelentve, hogy a Biblia és csakis a Biblia lehet a hit és tanítás alapja.

A Biblia nyíltan kijelenti, hogy ez az üldöző hatalom egy halálos sebet fog kapni, ami be fog

gyógyulni. A pápaság 1798-ban egy halálos sebet kapott, amikor VI. Piusz pápa Berthier, Napóleon generálisának fogságába került. A pápaság 1929-ben kapta vissza Vatikán államát Mussolini által és azóta egyre nagyobb hatalomra és befolyásra tesz szert az egész világon. II. János Pál pápa sokat utazott világszerte és politikai összeköttetéseket hozott létre egyik országgal a másik után. XVI. Benedek pápa folytatta ezt a munkát és most az új

jezsuita pápa, Ferenc pápa igyekszik a pápaság zászlaja alá gyűjteni a világ minden vallását. Többek között az ökumenikus mozgalom által próbál egységre jutni az „eltért testvérekkel". Ennek édekében nemzetközi törvényeket vezetnek be –

politikai, vallási és gazdaságiakat. Ezek a törvények az egyes nemzetek törvényei felett állnak hogy ezáltal átvegyék felettük

a hatalmat. Amikor egy nemzetet nem a saját, hanem a nemzetközi, globalista törvények irányítanak, az Új Világrend érdekében, akkor az a nemzet elveszti függetlenségét és állami önállóságát. Ezek a változások politikai, vallási és gazdasági téren történnek. Ez egy fokozatos „hatalomátvétel", amely évek alatt, csendben, észrevétlenül történik. Nemsokára azok akik nem vetik alá magukat a nemzetközi törvényeknek, akár az állami vagy a vallásiaknak, lázadóknak lesznek tekintve. Büntetést és más fegyelmezési módszereket fognak alkalmazni felettük. A pápaság hatalommal való visszaélése megismétlődik de a legnagyobb meglepetés az lesz, hogy azok, akik valaha ellenszegültek nekik, most a szövetségesei lesznek (Jel 13:11-17). A Biblia jövendöli meg ezt és mi hiszünk a Bibliában.

Róma nem változik

Meglepő-e számodra, hogy a protestánsok kinyújtják kezüket Róma felé és együttműködnek vele? Valószínű, hogy a protestánsok elfelejtették hogyan üldözte Róma azokat, akik másként hittek mint például a Luther idejében élőket. Amint láttuk sokakat börtönbe zártak és megkínoztak hitük miatt. Így hát ha nem ismerjük történelmünket vagy Bibliánkat, nem fogjuk tudni, hogy mi történik a jövőben. Mert Róma ugyanaz ma mint korábban, s a történelem ismétli magát. A Katolikus Egyház csak magára öltötte a „keresztény öltözetet". Napjainkban pedig olyan, mint a báránybőrbe bújt farkas. A pápa egyszer a „világosság", máskor a „sötétség" öltözetét viseli. A „világosságba öltözött" pápa elbűvöli a tömegeket pompájával és gazdagságával, míg a másik pápa, a jezsuiták vezetője, sötétben, titokban dolgozik. A jezsuiták, a Vatikán titkon kiképzett katonái. A jezsuita eskühöz hűen, háborúkat indítanak annak érdekben hogy kormányokat tegyenek tönkre és így felsorakoztassák a különböző államokat a Vatikán mellé. Arra vannak képezve, hogy beépüljenek más felekezetek közé, legyenek lutheránusok a lutheránusok között, baptisták a baptisták között, pünkösdisták a pünkösdisták között, adventisták az adventisták között, stb. Képzésük alatt tisztségekre tesznek szert és ezen tisztségek által befolyásolhatják a felekezeteket, hogy vegyenek részt az ökumenikus mozgalomban. Teljesen hűségesek a pápához és ha akarják, szükség szerint használhatják a „kard élét" vagy bármilyen más eszközt azért, hogy elérjék céljukat. Azok akik elolvassák a jezsuita esküt, azt a hűségesküt amelyet a pápa előtt tesznek le mielött elkezdenék szolgálatukat, meg fogják érteni ezt (Lásd: www.endtime.net –The Elite Tightens the Grip). A legtöbb protestáns azonban szemet huny Róma ezen ravasz stratégiája felett, csakhogy egységre jussanak vallási tekintetben.

Ünneplés napja

Most, hogy ünnepelni fogják a reformációt és Luther 500 éves évfordulóját, azt hihetnénk, hogy feléled a reformáció lelkülete, s ezáltal az emberek majd megemlékeznek Luther Márton Katolikus Egyház elleni harcáról. De a tény az hogy a protestantizmus szinte teljesen halott. Ezen ünneplés során talán említésre kerül majd, hogy Luther idejében volt néhány ember aki elégedetlen volt az akkori rendszerrel valamint az, hogy a reformáció a félrevezetés, a keserűség és jelentéktelen nézeteltérések eredménye volt. Most egy új korszakban vagyunk. Minden megváltozott. Most arra vágyunk, hogy egység legyen és nem pedig viszály. Látni fogjuk, hogy úgy a katolikus mint a protestáns egyház vezetői az összeférhetetlenség helyett az egységre fognak törekedni. A protestáns egyház vezetői a Katolikus Egyház vezetőivel közösen, ökumenikus találkozókat fognak szervezni különböző helyeken, hogy megünnepeljék Luthert - még a jezsuita Ferenc pápa is. A Biblia azt mondja, hogy annyira egyek lesznek, hogy egy lesz a szándékuk, de azt is feltárja, hogy ezek a hatalmak Krisztus és az Ő hűségesei ellen harcolnak (Jel 17:12-14).

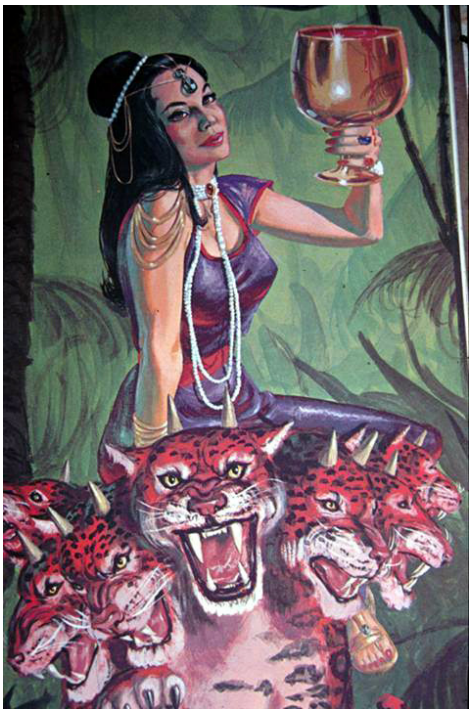

Az ökumenikus mozgalom egy asztal köré gyűjti a katolikusokat és a protestánsokat. Megismételjük, az egység jó dolog, de ez Krisztusra kell, hogy alapuljon és nem többségi döntésre illetve vallási érdekérvényesítésre. Jézus mondta: „Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigyje a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17:21).

Nemcsak egy egységre van szükség, hanem egységre a Krisztusban.

Ha Luther életben lenne és látná hogyan ünneplik meg közösen az ő reformációját, megdorgálná úgy a katolikusokat mint a hitehagyó protestánsokat, azokat akik Rómával flörtölnek.

Láthatjuk, hogy a Szentírás beteljesedik, például „és csodálván, az egész föld követé a fenevadat [a pápaságot]”, és „a te kalmárjaid valának a földnek fejedelmei; mert a te [pápaság] bűvöléseidtől eltévelyedtek mind a népek” (Jel 13:3 és 18:23). A pápaság annyira okosan bűvöli el az embereket, hogy a legtöbbjüknek fogalma sincs arról hogy mi történik. Amikor majd sikerül egyetértésre jutniuk a nemzetközi stratégiát és a törvényhozást illetően, felfedik hamis tanításaikat és üldözni kezdik azokat, akik ellenállnak, csakúgy amint

Luthert, Jeromost, Wycliffet, Huszt Berguint, Zwinglit és másokat is üldöztek.

Megváltozott-e a Katolikus Egyház?

Most 500 évvel Luther után feltesszük a kérdést: megváltozott-e a Katolikus Egyház? Nem! A Katolikus Egyház tanításai és szokásai továbbra is bibliaellenesek. Nézzünk meg néhányat ezek közül.

1 *tétel*

A Katolikus Egyház hite szerint a pápa Krisztus vikáriusa ezen a földön [a vikárius jelentése: helyettes, megbízott]. Ezzel szemben a Biblia azt mondja, hogy Jézus elküldte a Szentlelket, hogy átvegye helyét (Jn14:16-17). Azt tartják, hogy Péter volt az első pápa de a hibákkal telt Péter nem lehetett Jézus helyettese. Az Úr Jézus mondta: „ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat" (Mt 16:15-18). A „kőszikla" Krisztusra utal, amely görög eredetije a Petra szó. A Petra szó jelentése szikla. A Péternek megfelelő eredeti görög szó a Petros, amely követ vagy guruló követ jelent. Krisztus az akire egyházunkat kell építenünk és nem pedig egy személyre aki a pápákhoz hasonlóan nem tökéletes. Pál apostol írja a pusztában levő Izrael fiairól: „És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, a mely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt" (1Kor 10:4). Jézus a Kőszikla és nem pedig Péter.

2 *tétel*

A Katolikus Egyház hite szerint amikor a pap az ostyát osztja az úrvacsora alkalmával és néhány rejtélyes szót mond el, az ostya a szó szoros értelmében átváltozik Jézus testévé. Ily módon áldozzák fel Jézus testét újra minden alkalommal. Amikor Jézus bevezette az úrvacsorát, megáldotta és megtörte a kenyeret ezt mondván: „Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre" (1Kor 11:24). A kenyér elfogyasztásának az a szerepe, hogy az Úr Jézus Golgota keresztjén való áldozatára emlékeztessen és arra, hogy teste érettünk

töretett meg és vére érettünk lett kiontva. Továbbá a Biblia azt is elmondja, hogy az Úr Jézus egyszer lett feláldozva mindnyájunkért (Zsid 7:28, 9:28). Gúnyűzés az az Úr Jézussal és áldozatával szemben hogy újra meg újra felajánlják Őt áldozatként minden alkalommal amikor a kenyeret eszik és a bort isszák, ahogy ez a katolikus úrvacsora alatt történik. Ez csak azt bizonyítja, hogy nem fogadják el azt hogy az Úr Jézus áldozata elégséges a megváltásunkhoz.

3 *tétel*

A Katolikus Egyház kihagyta a második parancsolatot a katekizmusából, amely elrendeli, hogy faragott képet, szobrot ne imádjunk (2Móz 20:4-6). Szűz Mária képeihez imádkoznak a Katolikus Egyházban és az imádók azt hiszik, hogy valóban Mária az aki megjelenik úgy Fatimában mint a világ más részeiben is. Azonban Mária 2000 évvel ezelőtt meghalt, ezért hát valamilyen más lélek az ami Szűz Máriaként jelenik meg.

4 *tétel*

A Katolikus Egyház hite szerint Szűz Mária felment a mennybe és imáink rajta keresztül jutnak el az Úr Jézushoz és az Atyához. Mária azonban kb.2000 éve halott és a sírban fekszik másokhoz hasonlóan akik meghaltak és várja a feltámadás napját (1Thessz 4:15-17).

A Biblia tisztán megállapítja: „Mert hárman vannak, a kik bizonyságot tesznek a mennyben, az Atya, az Ige és a Szent Lélek: és ez a három egy" (1Jn 5:7). A Katolikus Egyház kivette ezt a szöveget az „alapiratukból" (Textus Vatikanus), mivel szerintük négy különleges szent lény van a mennyben és ezek közül Mária a negyedik,

FOTO: Fondazione Cariplo

akihez imáikat is küldik. Jézus azonban ezt mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam" (Jn 14:6). Jézus az egyetlen közbenjáró az Atya és közöttünk. Imáink Általa kerülnek az Atyához. „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus" (1Tim. 2:5).

5 *tétel*

A Katolikus Egyház azt állítja, hogy a papság és a pápa megbocsáthatja a bűnöket. Felmerül a kérdés, hogy a pápához, Szűz Máriához vagy az Úr Jézushoz kell menjünk, hogy megbocsátást kapjunk a bűneinkre? A Biblia világosan mondja: „a bűn pedig a törvénytelenség" (1Jn 3:4). „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül" (Róm 3:23). „Mert a bűn zsoldja halál" (Róm 6:23). Tehát mi mindannyian halálra vagyunk ítélve. Jézus az egyetlen aki megmenthet minket a bű-

neinktől. Ő teremtett minket, életét adta értünk és Ő szabadíthat fel a bűn kárhoztatásától. Csak egyedül Ő az, aki tökéletes bűn nélküli életet élt ezen a földön. Ezt olvassuk: „Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt" (Zsid 4:15). Tehát: „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek" (Jn 8:36). Egyedül az Úr Jézus tehet minket szabaddá ha megbánjuk bűneinket és bocsánatért esedezünk.

Kihez menjünk tehát, a paphoz, a pápához vagy az Úr Jézushoz? Már láthattuk, hogy

nincs más Megmentő és Közbenjáró, az Atya és köztünk, emberek közt mint Jézus Krisztus. Nem szabad elfelejtenünk, hogy vétkeinket annak a személynek kell megvallanunk aki ellen vétettünk. Ezt olvassuk: „Őrizzétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki" (Luk 17:3). Nem a paphoz vagy a pápához, hanem ahhoz a személyhez kell mennünk aki ellen vétettünk, hogy bűnünk megvallása után. A végleges megbocsátást Jézusnál kapjuk. A ''Mi Atyánkban'' olvashatjuk: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek" (Mt 6:12).

János így ír erről: „Ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus" (1Jn 2:1-2).

A bűnös csak egyedül Jézus Krisztus által kaphat bűnbocsánatot és belépést Isten országába. Az Úr Jézus egyedül a mi Megváltónk, Üdvözítőnk és Közbenjárónk az Atyánál. Hozzá kell mennünk bűneinkkel. Miután felismerjük, hogy vétkeztünk, megbánjuk azt és Hozzá fordulunk bocsánatáért, miénk a következő ígéret: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól" (1Jn 1:9).

A katolikus papok és a pápa Krisztus helyébe helyezik magukat és átveszik szerepét amikor azt állítják, hogy képesek megbocsátani a bűnt. A Biblia megjövendölte ezen hitehagyás megjelenését. Ezt olvassuk: „Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem [jön az el addig,] mígnem bekövetkezik elébb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, a ki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát" (2Thessz 2:3-4). Az aki a bűn emberének, veszedelem fiának van nevezve itt, Krisztus helyébe helyezi magát. Isten templomába ül be mintha Isten lenne. Nem másról mint a pápáról beszélünk. Ő a törvény nélküli aki megváltoztatta Isten Tízparancsolatát. Krisztus helyébe lép mint közbenjáró és azt állítja, hogy megbocsáthatja a bűnt.

Miért kellene a protestáns világnak együtt működnie a bűn emberével, a veszedelme fiával, a törvény nélkülivel?

6 *tétel*

A Katolikus Egyház a lélek halhatatlanságában hisz. Azt hiszik, hogy amikor egy ember meghal egy lélek formájában él tovább. Mit mond a Biblia erről? Ezt olvassuk: „És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké" (1Móz 2:7). Azt mondja, hogy az emberek élő lélekké lesznek és nem pedig egy lelket kapnak. Továbbá arról olvasunk, hogy ki az aki meg fog halni: „A mely lélek vétkezik, annak kell meghalni" (Ez 18:20).

A lélek halhatatlanságának tanítása Sátán első hazugságával kezdődött az Édenkertben. Isten azt mondta Ádámnak és Évának, hogy a kertnek egy adott fájáról nem ehetnek. Ha ennek a fának a gyümölcséből enni fognak, meg kell halniuk. De Sátán azt mondta Évának: Nem, „Bizony nem haltok meg" (1Móz. 3:4).

Sátán e hazugsága az alapja a lélek halhatatlansága tanításnak, amely manapság már sok vallásban elterjedt. De mit mond a Biblia? Bölcs Salamon mondja: „Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé; mivelhogy emlékezetük elfelejtetett. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, a mely a nap alatt történik... Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, a hová menendő vagy (Péld 9:7-8, 12).

Tekintsünk meg néhány más igehelyet: „Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijőnek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadásá-

ra; a kik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására" (Jn 5:28-29).

Pál ugyanerre a következtetésre jut amikor az Úr Jézus második eljöveteléről beszél: „Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr eljöveteléig, épen nem előzzük meg azokat, a kik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban. Azután mi, a kik élünk, a kik

megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk" (1Thessz 4:15-17).

Látjuk tehát, hogy a halottak a sírban vannak és Jézus fogja őket feltámasztani. Meglepő ez számodra? Láttuk, hogy a halottak semmiről sem tudnak. A sírban nyugszanak a feltámadás napjáig. Az igazak az életnek, míg a gonoszok a kárhozat feltámadására.

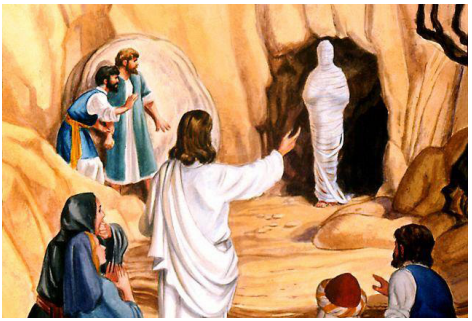

Amikor Jézus barátja Lázár meghalt, Jézus elment hozzá. Lázár négy napja volt halott és teste már bomlásnak indult. Jézus Lázár halálát az alvással hasonlította össze. Ezt mondta az Úr Jézus neki: „Lázár, jöjj ki" (Jn 11:43) és Lázár valóban előjött a sírból.

Sok lelkész azt prédikálja, hogy amikor egy személy meghal vagy a mennybe vagy a pokolba jut. Ha az igaz ember egyenesen a mennybe jut amikor meghal, akkor azt kellene higgyük, hogy Lázár, az Úr Jézus barátja felment a mennybe. De Lázár nem a mennyből jött le, se nem a felhőkből vagy az űrből, mivel az Úr Jézus a sírból támasztotta fel őt. Továbbá a Biblia ezt mondja: „És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet" (Zsid 9:27).

A halál és Jézus második eljövetele között lesz egy ítélet. Nem a papok hanem az Úr Jézus fogja eldönteni, hogy kik részesülnek örök életben illetve örök kárhozatban (2Kor 5:10, Jn 5:26-29). A Biblia azt mondja: „Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban" (Róm 6:23).

Ebből a történetből azt is megtudhatjuk, hogy az Úr Jézus az utolsó napon ismét fel fogja támasztani Lázárt. Mária mondta: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon" (Jn11:24). Az utolsó nap akkor lesz amikor az Úr Jézus visszajön.

A Biblia azt mondja, hogy csak Jézus rendelkezik halhatatlansággal. Meg van írva: „A mit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, Kié egyedül a halhatatlanság" (1Tim. 6:15-16). Csak Isten halhatatlan, az emberek halandók. De amikor Jézus újból eljön, halhatatlanságba fognak öltözni.

Pál apostol így írja le: „Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltsön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltsön magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra" (1Kor 15:51-54).

Sokan vannak akik azt hiszik, hogy amikor valaki meghal, akkor a lélek kiszáll belőle s az emberek között lebegve befolyásolja őket és képes üzeneteket közvetíteni

számukra, amit egy spiritiszta folyóiratból való kivonatot is alátámaszt: „Mi is a spiritizmus? A spiritizmus az a meggyőződés, hogy a lélek túléli a testet és kapcsolatba kerülhet az élő emberekkel, azon embereken keresztül akiket médiumoknak nevezünk” (átfogalmazva a Spiritisten dán spiritiszta folyóiratból, 1900, 84. oldal).

A földön élő embereknek közel a fele hisz a lélekvándorlásban – egy tanítás mely szerint a lélek soha nem hal meg, hanem különböző testekbe vándorol nemzedékről nemzedékre. Ez a tanítás nincs a Biblia tanitásaival összhangban. A Biblia szerint az emberek haláluk után újból porrá lesznek (Zsolt 104:29), nem tudnak semmiről (Préd 9:5), elvesznek terveik (Zsolt 146:4), semmi részük nincs, semmi dologban ami a nap alatt történik (Préd 9:8), a sírban várnak (Jób 17:12) és nem élnek (Jób 14:1-2, 2 Kir 20:1).

Már számtalan idézetben olvashattuk, hogy a Biblia elhatárolódik a lélek halhatatlansága elmélettől, a lélekvándorlástól, a halottakkal való kommunikációtól, a lélekidézéstől és a hasonló gyakorlatoktól. A Biblia utálatosságnak nevezi ezeket. Ezt olvassuk: „Ne találtassék te közötted a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló; Se bűbájos, se ördöngősöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halottidéző; Mert mind útálja az Úr, a ki ezeket míveli, és ez ilyen útálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled” (5Móz 18:10-12).

A Biblia tehát teljesen elutasítja a lélek halhatatlansága tanítását, a spiritizmust, a lélekvándorlást és minden más misztikus keleti filozófiát, vallást.

7 *tétel*

A Katolikus Egyház az örökké tartó kínzással ijesztgeti az embereket és próbálják meggyőzni őket arról, hogy azok akik nem hisznek tanításaikban, a pokolba fognak kerülni. Azt állítják, hogy létezik egy örökké égő tűz, ahol az istentelenek éjjel-nappal kénköves tűz által lesznek kínozva.

Ez az egyház bűnbocsátó cédulákat is árult. Azt állították, hogy azok az emberek akik fizetnek az egyháznak, kevesebb büntetésnek lesznek kitéve miután meghalnak és a purgatóriumba kerülnek.

A reformáció idejében, a purgatórium alatt

azt a helyet értették, ahol az embereknek bűnhődniük kell rossz tetteikért mielőtt beengednék őket a paradicsomba. Luther azon a véleményen volt, hogy egy ilyen tanítás teljesen bibliaellenes és csak az a szerepe, hogy pénzt hozzon a Katolikus Egyháznak.

A Katolikus Egyház azt tanítja, hogy a purgatórium egy középszint, ahol a halottak ideiglenesen bűnhődnek. Azok akik a purgatóriumba kerülnek nem tudnak onnan kijönni de mások segíthetnek rajtuk. Ezért van az, hogy egyes emberek imádkoznak halottaikért és még pénzt is fizetnek a Katolikus Egyháznak kevesebb büntetés reményében.

A pápa még bűnbocsánatot is felajánlott pénzért cserébe. Hadd magyarázzuk meg: ha egy ember bűnt követett el, például házasságtörést, vagy bármelyik más parancsolatot áthágta a Tízparancsolatból, ez az ember fizethetett azért, hogy elkerülje bűnének büntetését. Ez volt a bűnbocsánat. Azok akik gazdagok voltak sok bűnt engedhettek meg maguknak.

Tetzel, aki a Katolikus Egyház szóvívője és bűnbocsátó cédula árusa volt Luther idejében, kijelentette az embereknek, hogy bűnbocsátó céduláinak "hatalma és tekintélye" által minden, még a jövőben elkövetett bűneikre is bocsánatot nyernek. Még bűnbánatra sem volt szükség (D'Aubigné, 3. kötet, 1. fej.). Sőt arról is biztosította hallgatóit, hogy a bűnbocsátó cédulák nemcsak az élőket, hanem a halottakat is megmentik. Azt állította hogy abban a pillanatban, amikor a pénz megcsörren pénzes ládája fenekén, annak a lelke akiért fizettek, megmenekül a purgatóriumtól, és elindul a menny felé.

Az évek során az emberek nagy összegeket fizettek a Katolikus Egyháznak mert

azt hitték, hogy így segíteni tudnak a purgatóriumban szenvedő szeretteiken. Az egyház gazdaggá vált hamis állításai által. Igy gyűjtöttek be nagy pénzösszegeket az évek során a félelmet keltő hitterjesztés eredményeként. Csalásaik és pénzkeresési törekvéseik sok szép templom és katedrális építését tette lehetővé. Szégyelniük kellene magukat, hogy így becsapták az embereket.

De mit mond a Biblia arról, hogy mi történik az emberekkel amikor meghalnak? A Biblia azt mondja, hogy: „a bűn zsoldja halál" (Róm 6:23). Mikor a bűn zsoldja a halál a kínzás ki van zárva. A Biblia azt mondja, hogy az istentelen embernek cselekedeteihez méltó büntetésben lesz része (Jel 20:13). Minél több rosszat tett, annál hosszabban lesz megbüntetve. Malakiás próféta alátámasztja ezt: „Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, [mint] a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat" (Mal 4:1). Minden rossznak gyökere az Ördög és az ágak az istentelen emberek. Mindnyájan el fognak égni mint egy szalmaszál. Egy hosszú és nedves szalmaszál sokáig, míg egy száraz és rövid szalmaszál kevesebb ideig ég. Ez illusztrálja a bűnösök büntetését. Cselekedeteik szerint lesznek megbüntetve majd meghalnak. De nem most van az az idő amikor a bűnösöket megbüntetik a tüzes tóban. Azt olvassuk: „Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence." Tehát ez a jövőben fog megtörténni az idők végén.

János megerősíti ezt amikor arról ír, milyen módon lesznek megbüntetve a bűnösök a tüzes tóban: „És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték" (Jel 20:15). Ugyanez az író a következő módon írja le a tüzes tavat: „A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava" (Jel 20:14).

Így ír tovább János: „A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és útálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz, a mi a második halál" (Jel 21:8).

Mi történt Sodoma és Gomora gonosz városaival? Kiolthatatlan tűzzel égtek de amint minden elégett a tűz kialudt. A Biblia így irja le: „Miképen Sodoma és Gomora és a körültök lévő városok [is,] a melyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak, és más test után jártak, például vannak [előttünk,] örök tűznek büntetését szenvedvén" (Júd 1:7). Azt mondja, hogy a városok és

annak lakosai örök tűznek büntetését szenvedték el. Ez volt a büntetés erkölcstelenségükért. Tudjuk, hogy azok a városok ma már nem égnek. A tűz kialudt amint minden elégett és hamuvá lett. Péter apostol megmagyarázza, hogy Sodoma és Gomora sorsa példaként szolgál, hogy milyen büntetésben lesz részük a gonoszoknak az idők végén. Ezt írja: „És ha Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta, végromlásra kárhoztatta, például tévén azokra nézve, a kik istentelenedni fognak” (2Pét 2:6).

A büntetés a jövőben fog megtörténni!

Az Úr Jézus is beszél ezekről a dolgokról a következőket mondván: „A miképpen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképpen lesz a világnak végén. Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek, és bevetik őket a tüzes kemencébe: ott lészen sírás és fogcsikorgatás” (Mt13:40-42).

Újból láthatjuk, hogy a büntetés a jövőben fog megtörténni – az idők végezetén. Az istentelenek nem égnek már most az örökké égő pokol tüzében, amint azt a Katolikus Egyház tanítja. Ez, az örökké égő pokol tüzéről való tanítás sajnálatos módon elterjedt a protestáns felekezetekben is!

Sátán végső büntetése a következőképpen van leírva: „Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, a kik reád néznek. Mindnyájan, a kik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!” (Ez 28:18-19).

Nem lesz örökkévaló kínzás mint azt a Katolikus Egyház tanítja. A gonoszok büntetése halállal és hamuval fog véget érni. A tűz elolthatatlan lesz a bűntetés befejeződéséig. Örökké tartó abban az értelemben, hogy a tűz kiolthatatlan addig amíg a büntetés tart. Az „örökkévaló” szó a görög „aion” szóból ered, melynek jelentése: hosszú idő, élet hosszig, örökkévaló. Tehát az istentelenek büntetése a tüzes tóban „hosszú ideig” vagy „élethosszig” fog tartani, mindenkinek cselekedetei szerint, egészen a halálig. Isten megígérte, hogy véget vet Sátán munkájának és miután minden bűnös megkapja méltó büntetését Isten új eget és új földet fog teremteni.

Péter apostol így ír erről: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik. Annak okáért szeretteim, ezeket várván , igyekezzetek,

hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben" (2Pt 3:13-14). János ugyanezt állítja: „Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala" (Jel 21:1). Szeretném feltenni a következő kérdést azoknak akik az örökkévaló kínzásban hisznek: hol lesz a pokol amikor elég a föld és a tenger nem lesz többé? Nem a földön lesz mivel a föld elemei megégnek. A rossznak minden nyoma elvész. A bűnnek semmi nyoma sem marad, csak elrontaná az igazak örömét és ezt Isten előre látta. Ezért hát miután minden rossz el lesz égetve és pusztítva, Isten új eget és új földet fog teremteni. Minden békés és jó lesz. Isten mindent újjá teremt, ugyanúgy mint az Édenkertben volt a bűnbeesés előtt, amikor a Vele való társalgás szemtől-szembe történt. Az új földön nem lesznek majd tolvajok, gyilkosok, katonák, fájdalom vagy könnyek. A Biblia így írja le az új eget és az új földet: „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak" (Jel 21:4).

Ha valóban igaz lenne, hogy a bűnösök örök kínzásban részesülnek, lehetetlen, hogy ez a földön történjen, mivel ez a föld elmúlik. Az új földön sem lesz helyük mert ott nem lesz fájdalom, sírás vagy kínzás. Az igazak fognak az új földön élni. Bátorítsa ezen írás minden olvasóját, hogy elfogadja Jézus Krisztust. Imádkozzon a Szent Lélek erejéért, hogy az Úr Jézus hűséges bizonyságtevője és népének része legyen amikor az övéit fogja szólítani és azért, hogy Isten kegyelméből az igazakkal örökölhesse az új földet.

Az örök kínzásról szóló elmélet egy félelmetes, borzasztó tanítás. Töröljük ki még az emlékezetünkből is! Ennek az elméletnek semmi köze sincs Jézus szeretetéhez. Az Úr Jézus csak a legjobbat akarja nekünk és csak azért engedte meg Sátánnak, hogy visszataszító munkáját végezze, hogy mindenki meglássa mennyire gonosz. Isten senkit sem kényszerít, azt még az Ördöggel sem tette. Mikor minden bizonyíték nyilvánvaló lesz, Isten szeretete által fogja elpusztítani Sátánt és mindazokat akik hozzá társultak az Isten elleni lázadásban. Mi tehát várjuk az ítélet napját és azt, hogy Isten új eget és új földet teremtsen, ahol az igazság, az Úr Jézus szeretete, öröm, és örök béke együtt lakozik.

8 *tétel*

A Katolikus Egyház a gyermek keresztséget és bérmálást/konfirmálást tanítja. A gyermek keresztség Szent Ágoston eredendő bűnről szóló tanításában

gyökerezik. Úgy tartotta, hogy a gyermek bűnnel születik. Ha egy gyermek megbetegedett és fennállt a halál veszélye, egy papnak sürgősen meg kellett látogatnia és meghintenie fejét vízzel. Azt hitték, hogy ezáltal a gyermek kereszténnyé válik és üdvözülni fog. Ez a gyakorlat ma is él. Egy újszülött gyermek azonban még semmi rosszat nem tett. Még nem is érti mi a jó és mi a rossz. Ez a képesség később fokozatosan fejlődik ki az életben. A Biblia ezt mondja: „a bűn pedig a törvénytelenség" (1Jn 3:4) és „A mely lélek vétkezik, annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkét" (Ez 18:20).

Ez világosan kinyilvánítja, hogy a gyermek nem örökli szülei bűneit. Csak akkor válik valaki felelőssé a bűn miatt, amikor elég nagy ahhoz, hogy felmérje mi a jó és mi a rossz. Tehát a gyermeknek nincs egy "bűnös óélete" amelyet el kell temetni, mivel egy bizonyos életkorig ártatlan. A gyermek keresztség tehát szükségtelen és bibliaellenes. A tény az, hogy az ártatlan gyermek szülei bűnös természetével születik e gonosz világba és ugyanabban az ítéletben részesül mint Ádám a bűnbeesés után: „mert por vagy te s ismét porrá leszesz" (1Móz 3:19). Ugyanakkor egy gyermek még nem képes elutasítani az Úr

Jézus megváltási munkáját ami mindenkinek szól, de számukra is elérhető az Ő érdeme. Amikor az anyák gyermekeiket hozták az Úr Jézushoz, ezt mondta nekik: „Engedjétek hozzám jőni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa... és megáldá őket" (Márk 10:13-16) . Az Úr Jézus nem keresztelte meg a gyermekeket de megáldotta őket. Nekünk is így kell tennünk a gyermekekkel. A gyermek keresztség tanítása mögött az áll, hogy a keresztszülőknek kell hinniük a gyermek helyett, mivel a gyermeknek még nincs saját hite. De a Biblia ezt mondja: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által" (Róm 10:17). Mivel egy kisgyermek nem érti még a prédikációt és a tanítást, ezért nem lehet azt mondani róla, hogy hittel rendelkezik. Ezt is olvassuk: „A ki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözül" (Márk 16:16). Tehát azok akik szeretnének megkeresztelkedni, személyes hittel kell rendelkezniük. Így hát tévedés az amikor a keresztszülők döntenek a gyermek helyett. A papok és a keresztszülők azt állítják, hogy a gyermek személyesen is hinni fog amit majd bérmálásával bizonyíthat, de erre semmi garancia sincs.

Nézzünk meg néhány Bibliai példát a keresztségről. Figyeljük meg, hogy a hit alapvetően fontos. Amikor Fülöp az Úr Jézus evangéliumát hirdette az etiópiai szerecsennek, ezt mondotta a szerecsen Fülöpnek: „Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. És megállítá a szekeret; és leszállának mindketten a vízbe, Filep és a komornyik; és megkeresztelé őt" (ApCsel 8:36-38).

Amikor Fülöp Samáriában hirdette az evangéliumot sokan voltak akik elfogadták az üzenetet. A Biblia így számol be Fülöp prédikálásának eredményéről: „De miután hittek Filepnek, a ki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala, megkeresztelkedének mind férfiak, mind asszonyok" (ApCsel 8:12).

Férfiak és asszonyok keresztelkedtek meg, és nem gyermekek.

Találunk a Bibliában egy történetet egy börtönőrről aki egész házanépével megkeresztelkedett. Egyesek azt mondják, hogy biztosan gyerekek is voltak a családban és őket is megkeresztelték. Csakhogy semmi bizonyíték nincs arra, hogy gyerekek is lettek volna ott. Azt olvassuk, hogy miután az emberek hallották az Ige hirdetését, azok akik elfogadták az Úr Jézust személyes Megváltójuknak meg lettek keresztelve. Ezt olvashatjuk erről a történetről: „És kihozván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek? Azok pedig mondának: Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe! És hirdeték néki az Úrnak ígéjét, és mindazoknak, kik az ő házánál valának. És az magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésektől; és megkeresztelkedék azonnal ő és az övéi mindnyájan. És bevivén őket házába, asztalt teríte nékik, és egész háznépével egyben örvendeze, hogy hitt az Istennek" (ApCsel 10:30-34).

Itt Pálról olvasunk aki a filippibeli börtönőrhöz és egész házanépéhez beszél. Ők elfogadták az Úr Jézus Krisztust hit által és meglettek keresztelve. Ha gyerekek is voltak jelen, nagyobbaknak kellett lenniük ahhoz hogy Pál velük is megoszthassa Isten Igéjét.

A „keresztség" szó a „baptismo" szóból ered, melyet a fémművességi kereskedésben használtak. Ez az a szó azt írja le ahogyan egy tárgy teljesen a víz alá van merítve. Ha a fémműves kikovácsolt egy vasdarabot valamilyen formára és szerette volna, hogy az úgy maradjon, akkor ezt a vasdarabot teljesen a víz alá merítette. Ehhez hasonlóan merítkezik víz alá az is aki megkeresztelkedik. A keresztség által, az ember szimbolikusan bizonyítja, hogy elfogadja az Úr Jézus áldozatát, temetését és feltámadását. A keresztség azt is jelképezi ami ezután az emberben megy végbe; vagyis a bűnök eltemetése és Jézusra helyezése, hogy Ő engesztelést hozhasson bűneinkért – és az ezt követő feltámadás egy új életre az Úr Jézus Krisztusban.

A következő bibliavers így írja ezt le:

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk" (Róm 6:3-4).

Ez az igerész világosan elmondja, hogy az aki megkeresztelkedik és eltemettetik a vízben, egy új életre támad fel Krisztusban. Ez azonban nem történik meg a kisgyermekek keresztségekor, meghintésekor.

A Biblia a keresztséget ekként írja le: „jó lelkiismeret keresése Isten iránt" a következő igében: „A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szenyjének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által" (1Pt 3:21).

Ha egyezséget szeretnénk kötni valakivel,

vagy ha egy szerződést írunk alá, nagyon fontos, hogy tudjuk, hogy mibe is egyezünk bele mielőtt aláírnánk vagy elfogadnánk a feltételeket. Ugyanígy van a keresztséggel is. Fontos, hogy a keresztség előtt időt töltsünk a Biblia tanulmányozásával imában, hogy megismerjük az egyezség/szövetség feltételeit. Ez az egyik oka, hogy a keresztséget „felnőtt keresztségnek" vagy „a hit keresztségének" is nevezik. Keresztség előtt egy komoly ismereteken alapuló döntést kell hoznunk – egy elhatározást ami által megengedjük Istennek, hogy megváltoztasson minket és imádkoznunk kell azért, hogy az Úr Jézust kövessük mindvégig az úton (1Pt 2:21). A keresztség a külső jele annak ami a szívben történik.

A bérmálás/konfirmálás a 13. században lett bevezetve a Katolikus Egyház által. A valóság az, hogy azok közül akik részt vesznek bérmáláson/konfirmáláson csak kevesen hisznek Jézus Krisztusban mint személyes Megváltóban. Ez azt mutatja, hogy ez a szertartás nem éri el a célját. Luther Márton, az ő idejében megszüntette a bérmálást és azt a becsapás egy formájának tekintette, mivel mindannyian azt tették amit a többiek és egymásnak ígéretet mondtak, amit hosszú távon úgy sem tudtak betartani.

A gyermek „keresztség" és a bérmálás/konfirmálás emberek által elrendelt hagyományok amelyek a bibliai keresztséget helyettesítik. Igy dolgozik a Sátán. A bibliai igazságot valamilyen hamisítvánnyal helyettesíti, olyasvalamivel ami hasonló az igazihoz de mégis különböző. A Biblia azt mondja: „Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség" (Ef 4:5). Már láttuk, hogy az igazi keresztség nem a gyermek keresztség, hanem a hit keresztsége, amikor valaki hallja az evangéliumot és meghoz egy személyes döntést ami által elfogadja az üdvösséget Jézus Krisztusban. Az aki keresztelkedni akar kövesse az Úr Jézus példáját. Ő felnőttként, 30 évesen keresztelkedett meg a Jordán folyóban. Neki nem volt szüksége keresztségre és megváltásra mivel nem vétkezett. Ennek ellenére Ő is megkeresztelkedett példaként számunkra (Mt 3:13-17), hogy nyomdokait követhessük.

Olvastunk arról, hogy a keresztség során a keresztelkedő személy eltemettetik a vízben és új életre támad fel az Úr Jézus Krisztusban. Forduljunk vissza tehát és

kövessük a bibliai keresztséget és nem a katolicizmus vagy a hitehagyó protestantizmus szerinti keresztséget. A gyermek keresztség és a bérmálás katolikus szokások és azok akik azt hiszik, hogy azáltal, hogy szüleik megkereszteltették őket üdvözülnek, be lettek csapva. Nem a Biblia szerint keresztelkedtek, márpedig azon kívül nincs semmilyen más keresztség amely érvényes lenne Isten Szava szerint. Mindazok akik követni szeretnék az Úr Jézust és példáját a bibliai keresztség szerint kell alámerítkezniük. A gyermek keresztség/meghintéses keresztség nem bibliai keresztség. A szülők és a keresztszülők azok akik hisznek a gyermek helyett, de hite a keresztelkedőnek kell hogy legyen. Ezt mondta az Úr Jézus Nikodémusnak: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába" (Jn 3:5).

Az Úr Jézus az, aki mondja, hogy nem mehetünk be Isten országába hacsak nem születünk víztől és Lélektől. Ennek gondolatébresztőnek kellene lennie!

Vegyünk részt tehát az Úr Jézus keresztségében, a hit keresztségében! A gyermek keresztség/meghintéses keresztség nem keresztség. Az egy megtévesztő emberi hagyomány!

9 *tétel*

A Katolikus Egyház azt mondja, hogy a szentségek biztosítják az üdvösséget, mint pl. a keresztség, az Úrvacsorán való részvétel, a vezeklés, stb. Luthert is erre tanították mivel katolikusként nőtt fel. Egy nap amikor térden mászva haladt felfele a Pilátus lépcsőn, eszébe jutott a következő Bibliavers: „Az igaz ember pedig hitből él" (Róm 1:17). Rájött, hogy ő tulajdonképpen azért mászik a térdein, hogy elnyerje az üdvösséget mivel azt hitte, hogy cselekedetei megmenthetik. Most új világosság gyúlt elméjében. Megértette, hogy csakis a Úr Jézus Krisztusban, a világ Megmentőjében való hit által üdvözülhet. A cselekedetek nem menthetnek meg bennünket, ha azok nem a hit eredményeképpen születnek (Mt 5:8). Amint Luther tovább tanulmányozta ezt a témát, talált más fontos szövegeket is a Bibliában amelyek az Úr Jézusban való hit általi megigazulásról tanúskodnak. Amikor minden vétkünkkel, úgy amint vagyunk, az Úr Jézushoz megyünk, bűneinket be kell vallanunk, megbánnunk majd megbocsátásért kell imádkoznunk. Akkor Jézus elveszi bűneinket és az Ő igazsága nekünk tulajdonítódik kegyelemből, hit által. Gondoljuk el milyen

megkönnyebbülés lehetett ez Luther életében. Mindannyian megtapasztalhatjuk ezt a szabadságot, amikor Isten tervét követjük.

Tekintsünk meg néhány ígéretet amely a hit jelentésével foglalkozik:

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1).

„Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által” (Róm 10:17).

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (Jn 3:16-17).

„De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban:Hogy megmutassa a következendő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Ef 2:4-10).

„A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül” (Márk 16:16).

Milyen szerepe van akkor a cselekedeteknek?

Olvastuk, hogy: „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén [Általa] a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Ef 2:10).

Amikor Keresztelő János a megtérésről prédikált ezt mondta: „Teremjetek hát megtéréshez illő gyümölcsöket” (Mt3:8).

Jakab ezt írja: „Azonképen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában” (Jak 2:17).

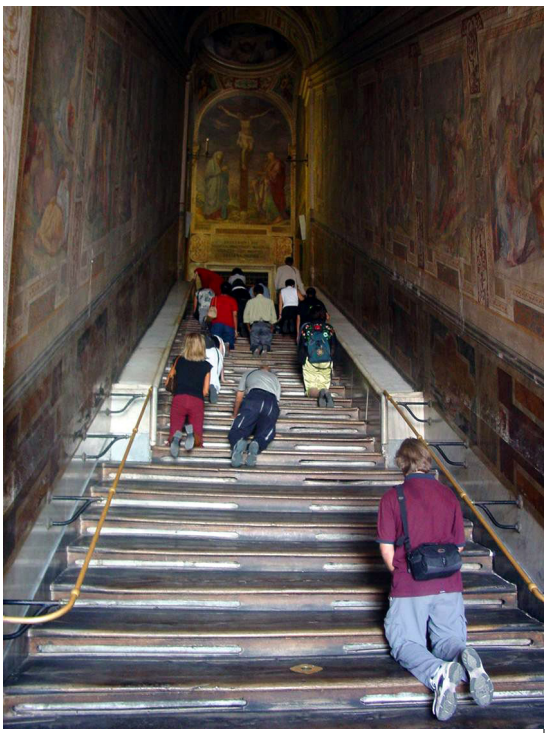

Tehát a hit cselekedetek nélkül halott és a jó cselekedetek a hit gyümölcsei.

Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek mint Káin, hit által készített Nóé bárkát, hit által kelt át Isten népe a Veres Tengeren,

hit által mindannyian tettek valamit. Ez a hit általi megigazulás.

Amikor elfogadjuk Krisztus igazságát, erőért kell imádkoznunk, hogy egy igaz életet éljünk Érte. Így válunk igazán az Ő bizonyságtevőivé.

„Ha tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok, hogy a ki az igazságot cselekszi, az mind tőle született" (1Jn 2:29).

„Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz" (1Jn 3:7).

Tehát az erő, hogy igazként éljünk és jó gyümölcsöt teremjünk nem a miénk, hanem a Krisztus ereje amely a hívőben lakozik. Pál apostol kijelenti: „Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből" (Fil 2:13).

Mióta Luther előállt és a hit általi megigazulásról prédikált, a Katolikus és az Evangélikus Egyház között konfliktus volt. 1999-ben ez a két egyház, sok diplomatikus és ökumenikus tárgyalás után, közösen létrehozott egy iratot a hit általi megigazulásról. Az irat neve Joint Declaration. Ezen nyilatkozatot/egyezséget 1999. október 31-én írták alá, pontosan 482 évvel azután, hogy Luther kiszegezte tételeit a Wittembergi vártemplom ajtajára, amelyben kiemelte a hit és csakis a hit általi megigazulás fontosságát. Ez az irat, a Joint Declaration, visszavezette az Evangélikus Egyházat Rómához, mivel azt

is tartalmazza, hogy a szentségek által üdvösségre juthatunk.

A protestánsok engedtek, de Róma nem

Most, 500 évvel Wittemberg után, láthatjuk, hogy a katolikusok és protestánsok közösen ünnepelik Luthert. A legnagyobb ünneplés valószínűleg Wormsban lesz, ahol annak idején Luthert behívták az országgyűlésre. Azt már eldöntötték, hogy 2017 oktber 31-én, ökomenikus istentiszteletet tartanak majd itt, éppen 500 évvel azután, hogy Luther kifüggesztette tanait a templomajtóra. Vajon ki tartja majd az ünnepi beszédet? „Természetesen" nem más mint maga a Pápa. Ily módon mellőzik Luther óriási szakadását Rómától és azt mondják, hogy most már egy új korban élünk és egyesülünk annak érdekében, hogy támogassuk a béke létrejöttét a földön. De békét nem lehet ökumenizmus, diplomácia és többségi szavazat által elérni. Az Úr Jézus mondta: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja" (Jn 14:27).

Igazi békére csak akkor számíthatunk, amikor elfogadjuk Jézus Krisztust mint életünk Urát mikor megvallottuk bűneinket és elnyertük az Ő bocsánatát, igazságát, kegyelemből, hit által. Amikor valaki meghozza ezt a döntést, megkapja a Szentlelket, amely erőt ad az életben Jézus nyomdokainak követésére és a jó cselekedetekhez.

A világ nem adhat egy ilyen igazi, belső békét. Azok akik úgy döntenek, hogy Róma módszereit követik, amelyek Isten akaratával nem megegyezőek, nem fogják azt a belső békét megkapni amit csak az Úr Jézus adhat. Döntenünk kell, hogy elfogadjuk-e személyes megváltónknak az Úr Jézus Krisztust. Döntenünk kell, hogy engedelmesek leszünk-e Neki, az Ő bennünk lévő ereje által, hogy követhessük lábnyomát a "keskeny úton".

A reformátorok megértették mit jelent elfogadni az Úr Jézus Krisztus általi üdvösséget. Még teljességében nem láttak át mindent de:

- az anabaptisták tisztában voltak a keresztség jelentőségével
- Luther megértette, hogy mit jelent a kegyelem
- Húsz átérezte az engedelmesség jelentőségét
- Wesley tisztában volt a megszentelődés fogalmával
- a valdensek megértették a Biblia fontosságát
- Miller megértette az Úr Jézus második eljövetelét...

...és mi hol tartunk? A mi előnyünk az, hogy tanulhatunk az előttünk élők életéből és munkásságából, ami által egy még egységesebb képet alkothatunk az igazságról. Igy a "teljes kép" tudatában kell erről másoknak is beszélnünk beleértve a hitet, kegyelmet, üdvösséget, a Krisztusban való életet, a Szentlélek munkáját, a kegyelemben való növekedést, a jellem fejlődését, a Lélek gyümölcseit, az Úr Jézus második eljövetelét és végül de nem utolsó sorban a következő témát:

10 *tétel*

A Katolikus Egyház megváltoztatta Isten Tízparancsolatát és sajnálatos módon Luther ezt, a katolikus változatot tette be tanaiba. Katolikusként nőtt fel és nem vette észre ezt a hamisítást, amit akkori egyháza követett el. Hitvallásukból eltávolították a második parancsolatot, a tizediket szétválasztották, továbbá kitörölték a pihenőnapról szóló negyedik parancsolat egy részét. A világ történelmében talán ez az egyik legnagyobb félrevezetés. Ennek

ellenére sokan vannak akik azt hiszik, hogy a Katolikus Egyház keresztény egyház. De a kereszténynek Krisztust kell követniük és nem változtatniuk bármin is amit Ő mondott vagy írt, amint ezt a Katolikus Egyház tette. Ezért tehát egyetértünk Lutherrel és a reformátorokkal, akik tisztán látták, hogy a pápa az Antikrisztus jellemvonásaival rendelkezik.

Luther Márton így fogalmazta meg:

„Korábban azt állítottam, hogy a pápa Krisztus helytartója; most pedig kijelentem, hogy Urunk ellensége és az ördög apostola" (D'Aubigne, 7. kötet, 6. fejezet).

Amikor a pápai bulla megérkezett Lutherhez ezt mondta: „A bullát megvetem, és támadom, mint szentségtelent és hamisat... Krisztus az, akit elítélnek benne... Örülök, hogy a legjobb ügyért ér engem ilyen baj. De már felszabadultabb vagyok, mert végre tudom, hogy A PÁPA AZ ANTIKRISZTUS, ÉS TRÓNJA A SÁTÁN TRÓNJA" (D'Aubigne, 6. kötet, 9. fejezet).

Hány evangélikus mondaná ezt el ma is? Másképp kérdezve: az Evangélikus Egyház is egy kissé antikrisztusiassá vált azáltal, hogy a vasárnapot fogadta el ünnepnapként? Mint korábban említtük, a pápaság a negyedik parancsolat szövegének nagy részét eltávolította hitvallásából.

A negyedik parancsolat a következőket mondja:

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek

szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, [se] szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt" (2Móz 20:8-11).

A hitvallásukban lévő negyedik parancsolatban semmi utalás sincs arra, hogy a hetedik napi szombat az igazi pihenő nap. A legtöbb ember tudja, hogy az Úr Jézus pénteken halt meg. A Biblia a felkészülés napjának nevezi ezt a napot, a szombat előtti napot (Márk 15:42-43). Az ezt követő nap a szombat. A Bibliában ez a hetedik nap, a hét utolsó napja.

Miközben az Úr Jézus a sírban pihent, a tanítványok is összegyűltek és pihentek a parancsolatok szerint (Luk 23:53-56). A következő nap vasárnap volt. A vasárnap a Bibliában a hét első napja. Ezen a napon támadt fel az Úr Jézus a halálból (Márk 15:42-47; 16:1-6).

Bárki aki ezeket a verseket olvassa tisztán láthatja, hogy a vasárnap a hét első napja a Bibliában és a szombat a hét hetedik napja. A Biblia szerinti pihenőnap a szombat. Minden kereszténynek az Úr Jézus pihenőnapját kellene megtartania, mivel Ő volt az aki elrendelte a hetedik napi szombatot pihenő napként. A Biblia azt mondja: „Minden ő általa lett" (Jn 1:1-14). Továbbá azt is olvashatjuk: „az embernek Fia a szombatnak is ura" (Márk 2:27-28). Ez a bibliavers arról is szól, hogy a szombat az emberért lett létrehozva. Sokan azt hiszik, hogy a szombat a zsidókért lett létrehozva, amint ez az új ökumenikus Biblia, a Biblia 2011 lábjegyzetében áll. De ez nem igaz, mert a szombat a pihenőnap a teremtés óta. Azt olvassuk, hogy hat napon át teremtette Isten az eget és a földet és a hetedik napon megpihent. Láthatjuk tehát, hogy a szombat már a teremtéstől ered és nem az Úr Jézus feltámadásától. Krisztus feltámadásának napja a hét első munkanapja, amely a hetedik nap után következik, amelyen az Úr Jézus megpihent. Szó sincs arról, hogy az Úr Jézusnak két egymás utáni pihenőnapja volt – a hét hetedik és első napja. Nem, Jézus a sírban pihent szombaton és feltámadt egy új munkanapra vasárnap, a hét első napján, hasonlóképpen amint a teremtéskor a hét első napján kezdett el teremteni (dolgozni).

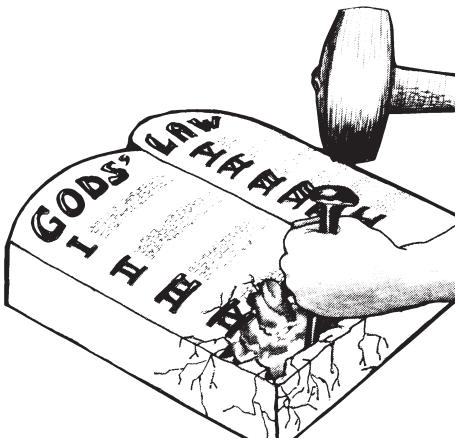

A Bibliában sehol sincs megemlítve, hogy az Úr Jézus megparancsolta volna, hogy a hetedik napi szombat helyett a vasárnapot tartsuk meg, a hét első napját. Ha azt megváltoztatta volna, akkor azt nagyon világosan a tudtunkra hozta volna. Ugyanakkor a Tízparancsolatot is meg kellett volna változtatnia, amely érthetően kijelenti, hogy a hét hetedik napját, a szombatot kell pihenőnapként megtartanunk. Ezenkívűl Isten és Krisztus nem változik, amint ezt a Biblia elénk tárja:

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid. 13:8),

„Mert én, az Úr, meg nem változom” (Mal 3:6),

„Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad!” (Ézs40:8).

A Katolikus Egyház egyértelműen kijelenti, hogy ők változtatták meg a pihenőnapot. A római katolikus katekizmusban a következőket olvashatjuk:

„kérdés: Melyik nap a Sabbath?

felelet: A Sabbath a szombat.

kérdés: Miért ünnepeljük a vasárnapot a szombat helyett?

felelet: Vasárnapot ünnepeljük a szombat helyett mivel a Katolikus Egyház a laodiceai zsinat (Kr. u. 336) alkalmával áthelyezte a szombat ünnepélyességét vasárnapra.

kérdés: Van-e valamilyen módja, hogy bebizonyítsd, hogy az egyháznak hatalma van új ünnepnapot törvény által bevezetni?

felelet: Ha nem lenne ilyen hatalma, nem tehette volna meg azt, amiben minden mai vallási hitvalló egyetért; vagyis nem vezethette volna be a vasárnapot, a hét első napjának megtartását a szombat, a hét hetedik napjának megtartása helyett, amely változtatásra nincs semmilyen Bibliai alapú hatalma.”

Forrás: Doctrinal Catechism (4. oldal) és The Convert’s Catechism of Catholic Doctrine (1977 kiadás 50. oldal).

Érdekes megjegyezni, hogy a vasárnap jelentése a „nap a napja” és nem a „Fiú napja”. Konstantin császár volt az első aki a vasárnapot rendelte el pihenőnapnak Kr. u. 321 március 7-én kiadott törvénye által: „az összes bíró, városlakó és minden kereskedéssel foglalkozó ember pihenjen a tiszteletreméltó vasárnapon, de azok akik falun laknak, szabadon végezhetik a földművelés munkáját” - History of the Christian Church, 5. kiadás, 3. kötet, 380. oldal.

Megismételjük: a vasárnap a „nap napját” jelenti és nem a „Fiú napját”.

Végrendelet hamisítás

Elég nyilvánvaló, hogy a Katolikus Egyház ezáltal végrendeletet hamisított. Végrendeletet akkor ír valaki amikor még életben van. Ha ez az ember meghal, a végrendelet érvényessé válik és senki sem változtathatja meg annak tartalmát. Ha ezt valaki mégis megteszi, akkor végrendelet hamisításról beszélünk és pontosan ez az amit a Katolikus Egyház tett. E hamisítás által megváltoztatták Isten Tízparancsolatát és a pihenőnap törvényét – Jézus halála után. Ezt a változtatást körülbelül 300 évvel Jézus halála után vezették be. Ez talán a történelem legnagyobb hamisítása, amely természetesen fel van jegyezve a mennyei könyvekben.

Ennek következményei azonban felmérhetetlenek. Emberek milliói lettek félrevezetve e hamisítás miatt. Együtt érzünk ezekkel az emberekkel akik hittek a papoknak és bíztak abban, hogy Isten Szavát hirdetik számukra. De most elérkezett annak az ideje, hogy feltárjuk a Katolikus Egyház csalásait és üldözéseit, hogy férfiak és nők elfordulhassanak ezen egyház bibliaellenes tanításaitól.

II. János Pál pápa elismerte a Dies Domini apostoli levelében: „Ezért van az, hogy

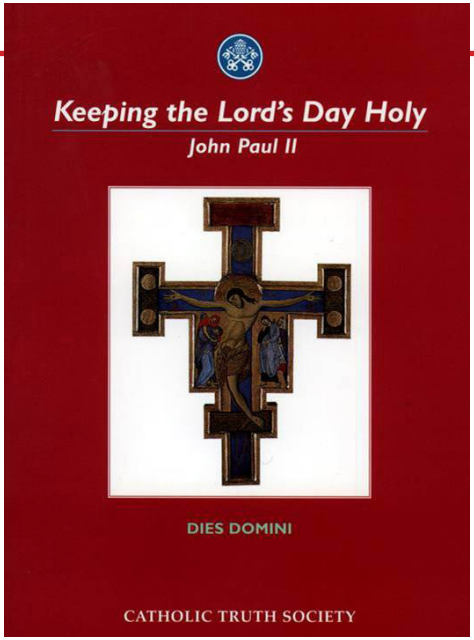

a keresztények, akik azért vannak így nevezve mert hivatásuk a Krisztus vére általi szabadulás hirdetése, úgy érezték, hogy joguk van a szombat jelentését áthelyezni a Feltámadásnak napjára" (Dies Domini, 63. pont, kiadva 1998 májusában).

Ezt is írja: „a vasárnap lelki gazdagsága, amely át lett adva számunkra a hagyomány által."

Észrevesszük a pápa kijelentésének gyenge pontját? A pápa nyíltan elismeri, hogy a szombat szent megtartása át lett helyezve a vasárnap megtartására. A Katolikus Egyház úgy érezte, hogy jogában áll ez a változtatás. Ezáltal saját tekintélyét a Biblia tekintélye fölé helyezte. Úgy érezték, hogy joguk van erre a változtatásra a nyugalomnapot illetően.

Sok helytelen elhatározás lehet annak az eredménye, ha döntéseinket érzelmeink alapján hozzuk meg.

A pápa azt is elismeri, hogy a vasárnap, mint pihenőnap, egy hagyomány. Miért nem hajlandó a többi egyházfelekezet is arra, hogy ugyanolyan őszinteséggel mint a Katolikus Egyház, elismerje, hogy a vasárnap megtartása egy hagyomány? Teljesen téves a Katolikus Egyház részéről a szombat jelentőségének áthelyezése a feltámadás napjára – amihez szintén nincs joguk – de legalább elismerik hogy ezt a változtatást ők vezették be. Az ítéletkor nem csak az lesz számba véve, hogy bevallottuk bűneinket, hanem az is, hogy hajlandóak voltunk-e megbánni azokat, megtérni és Isten útját követni.

Bölcs Salamon írta: „A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek fődolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az" (Préd 12:15-16).

Nézzünk meg néhány idézetet katolikus forrásokból:

„A Katolikus Egyház több mint ezer évvel azelőtt, hogy létezett volna még csak egyetlen protestáns is isteni hivatásának következtében megváltoztatta a nyugalomnak napját szombatról vasárnapra" (Catholic Mirror, 1893 szeptember).

„A vasárnap tekintélyünknek a jele. Az egyház a Biblia felett áll és ez az áthelyezés a szombat megtartásáról (a vasárnapra) bizonyítéka ennek a ténynek" (Catholic Record London/Ontario, 1923 szept. 1).

Ezekből az idézetekből újból láthatjuk, hogy Katolikus Egyház azt állítja, hogy a Biblia felett áll. Azt mondja, hogy isteni joga van megváltoztatni az időket és a törvényt (Dán 7:25). Olyan tekintélyre tart igényt, amely nincs összhangban Isten Szavával.

Sátán kísértetésekor az Úr Jézus Isten Szavára hívta fel a figyelmet. Ezt válaszolta: „Meg van írva” (Mt 4:10). Ő az Igét fogadta el tekintélynek az életében. Azok akik nem ugyanezt teszik, nem rendelkeznek semmilyen tekintéllyel, mivel a tekintély Isten Igéjében rejlik.

… de a tanítványok vajon megváltoztatták a pihenőnapot?

Egyesek azt állítják, hogy a tanítványok, a szombat helyett a vasárnapot kezdték el megtartani az Úr Jézus feltámadásának emlékére. A Biblia egyáltalán nem ír ilyen változtatásról a pihenőnapot illetően. Bárki, aki elolvassa a Bibliából azt a nyolc igerészt, ami a hét első napjáról szól, nem talál egyetlen parancsot vagy utalást sem arra, hogy a kereszténynek a vasárnapot, a hét első napját kell megtartania hét hetedik napja, a szombat helyett (Mt 28:1; Mk 16:2, 9; Luk 24:1; Jn 20:1, 19; Ap Csel 20:7; 1Kor. 16:2).

Ellenkezőleg. Az Apostolok Cselekedetei könyvben azt találjuk, hogy a tanítványok folytatták a szombat megtartását, amint azt Jézustól tanulták (ApCsel 13:14-15; 13:42-44; 16:12-13; 17:1-2; 18:3-4).

A tridenti zsinat

A Katolikus Egyház egyik legtekintélyesebb tárgyalása a tridenti zsinat volt (1545-63). A legfőbb célkitűzés a következő volt: „az egyház hitalapelveinek végleges meghatározása válaszként a protestáns tévhitekre” - Catholic Encyclopedia, vol. XV, “The Council of Trent”.

Ezen egyházi zsinaton alaposan megtárgyalták, hogy melyiknek is van nagyobb tekintélye, az egyházi hagyománynak vagy a Bibliának. Az utolsó gyűlés alkalmával jutottak el a végső elhatározásra és érdekes megjegyezni, hogy az érv amely eldöntötte, hogy a hagyomány győzzön a Biblia felett az a szombati pihenőnap megváltoztatása volt. Arra a következtetésre jutottak, hogy ez a változtatás a bizonyítéka az egyház tekintélyének a Biblia felett. A végkövetkeztetést így találjuk leírva: „Végre... minden tétovázás félre lett téve. Reggio érsek egy beszédet tartott amelyben nyíltan kijelentette hogy a hagyomány a Biblia felett áll. Ezért az egyház tekintélyét nem szabad alávetni a Biblia tekintélyének, mert az egyház változtatta a körülmetélést a keresztségre, a szombatot vasárnapra, s mindezt nem Krisztus parancsára hanem a saját tekintélye alapján” (J. H. Holtzman, Canon an Tradition, Ludwigsburg, Germany, 1859, 263. oldal).

Most érkeztünk el a probléma lényegéhez. A protestánsok és a reformátorok azt mondták és ma is azt mondják, hogy a hitük és tanításuk alapjaként a Bibliát és csakis a Bibliát fogadják el. De a Katolikus Egyház tiltakozása a protestánsokkal szemben a következő: nem, a protestánsok nem csak a Bibliát fogadják el egyedüli tekintélynek, mivel ők a Biblia szerint a hét első napját, a vasárnapot tartják pihenőnapként, míg a Biblia azt mondja, hogy a hét hetedik napját, a szombatot kell megtartani mint pihenőnapot. Egyet kell értenünk a katolikusokkal ezen a ponton. Ők becsületesen bevallják, hogy megváltoztatták a pihenőnapot szombatról vasárnapra a hét hetedik napjáról a hét első napjára. Ugyanakkor megfedik a protestánsokat és a reformátorokat, mivel ők azt állítják, hogy a Bibliát követik, de a valóságban nem ezt teszik amikor a katolikus hagyományokat követik a hét első napját tartván meg pihenőnapnak.

„Csak egy menedékük maradt még a protestánsoknak és pedig, hogy álláspontot foglaljanak az 'írott szó', a Biblia és csakis a Biblia mellett. Még nem túl késő a protestánsoknak, hogy megmentsék magukat. Meg fogják-e tenni? Megállnak-e alkuvások nélkül a protestáns hit mellett? Vagy folytatni fogják továbbra is a védekezés nélküli, önmagukkal ellentmondó, önpusztító helyzetüket, hogy a protestáns vallást gyakorolva katolikus talajon legyenek és kövessék a Katolikus Egyház tekintélyét? Megtartják-e az Úr szombatját, a hetedik napot a Szentírás szerint? Vagy a vasárnapot tartják meg a Katolikus Egyház hagyományát követve?" (Catholic Mirror, 1893, szept. 2,9,16 & 23, Rome's Challenge című értekezések)

Kedves barátom! Mi lesz a te álláspontod ebben a helyzetben?

Luther Márton ki mert állni, hogy megfeddje a Katolikus Egyházat, melyet később el is hagyott. Azonban nem látta tisztán Isten törvényének megváltoztatását, beleértve a pihenőnapot is. De azoknak akik átvették reformációs munkáját tovább kellett volna vinniük amit Luther elkezdett, de ők ehelyett visszatértek Rómához.

A protestánsok téves úton haladnak a pihenőnappal kapcsolatban. Elfogadtak egy katolikus hagyományt és így nem sikerült elérniük azt a céljukat, hogy a Bibliát és csakis a Bibliát kövessék hitük és tanításuk alapjaként. E hitehagyásuk miatt a protestánsok lépésről lépésre visszatértek Rómához. Ez a kompromisszum és az egymáshoz való közeledés lesz a megemlékezés központjában, amikor Luther 500 éves, a Katolikus Egyháztól való elszakadását fogják ünnepelni. Olyan értelemben van egység, hogy ma már nincs több igaz protestáns (néhány kivétellel) mivel a Katolikus Egyházhoz hasonlóan a Bibliát és a hagyományokat követik.

Tekintsük meg Róma legfőbb bibliaellenes hagyományait, melyeket az Evangélikus Egyház sok más „úgynevezett" protestáns egyházzal együtt elfogadott:

1. Az Evangélikus Egyház bibliai alapok nélküli hagyományt követ azzal, hogy a hét első napját, a vasárnapot tartja meg pihenőnapnak, a bibliai hetedik nap, a szombat helyett.

2. Az Evangélikus Egyház bibliai alapok nélküli hagyományt követ azzal, amikor a gyermek keresztséget a hit általi keresztség helyett alkalmazza.

3. Az Evangélikus Egyház bibliai alapok nélküli hagyományt követ azzal, amikor a bérmálás/konfirmálás alkalmával 13-14 éves fiatalok megerősítik azt a hitet, amelyet nem személyesen választottak csecsemőkori „megkeresztelésük" alkalmával.

Mi az a komoly figyelmeztetés amit Jézus intéz azok számára akik másokat félrevezetnek? Ezt mondta: „A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik" (Mt 18:6-7).

Következtetés:

A reformáció hosszú távon nem volt eredményes, mivel nem a Bibliát és csakis a Bibliát követte. Az a tény, hogy azok akik

a reformáció és a protestantizmus képviselőinek tartják magukat, a hét első napját, a vasárnapot tartják nyugalomnapnak, világos bizonyítéka ennek!

Sokan azt mondják, hogy a reformáció Lutherrel befejeződött, de az folytatódni fog az idők végéig. Luther azzal az óriási feladattal volt megbízva, hogy terjessze azt a világosságot melyet Isten kinyilvánított számára. De ő nem kapta meg a teljes világosságot amely el kell jusson az emberekhez. Az ő idejétől máig, folyamatosan új fény derült Isten Igéjére és újabb igazságok lettek felfedezve.

Hová lettek a bibliahívő reformátorok? Ugyanis manapság is szükség lenne rájuk. Az embereknek meg kell látniuk a hamis tanításokat, amelyek a különböző egyházakban vannak jelen. Ugyanakkor szükség van egy, a jelen időkre szóló világos és igaz bibliai üzenetre amint az a Jelenések Könyvének 14. fejezetének 6-12 versei és 18. fejezetének 4. versében olvasható. Ki fog kiállni Isten ügyéért amint azt a bátor Luther tette?

Manapság úgy tűnhet, hogy a világ korrupt hatalmai fogják megnyerni a csatát. De a Biblia feltárja, hogy ezek a hatalmak Krisztus és az Ő oldalán állók ellen harcolnak (Jel 17:12-14). Ez rávilágít arra, hogy Isten az Aki mindent irányít és Ő szabja meg a határokat. Az Ő oldalán állók lesznek a nagy reformációs harc győztesei, amely egészen a világ végezetéig fog tartani.

Az utolsó nagy teszt

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az utolsó nagy próba, ezen a földön, kevéssel Jézus Krisztus, a világ Megmentője eljövetele előtt, az imádat próbája lesz. A Biblia a

következőképpen írja le ezt a próbát: „És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt művelje, hogy mindazok, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek, azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma” (Jel 13:15-17).

Tehát az lesz a próba, hogy Istent imádjuk mint Teremtőt vagy a „fenevadat” és felvesszük annak bélyegét. Megismételjük: ez az imádatról szól és nem a mikrocsipekről. Sokan azt gondolják hogy a fenevad bélyege egy mikrocsip. Az lehet, hogy a mikrocsipek és az elektronikus rendszer egyfajta ellenőrző szervként lesz felhasználva azok ellen akik nem veszik fel a fenevad bélyegét, hogy ezáltal ne tudjanak „adni és venni”.

A készpénzt kiiktatják és a kártya lép helyébe. A kártyákban is van mikrocsip de

ezek akár a testbe, a bőr alá is beültethetőek. Nem tart sok időbe letiltani egy kártyát. Azok akik nem veszik fel a fenevad bélyegét meg lesznek büntetve mivel engedelmetlenek és hűtlenek a földi hatalomhoz. Büntetésük az lesz, hogy nem tudnak „adni és venni". Jelképesen értendő a fenevad bélyegének homlokunkra illetve kezünkre való felvétele. A homlok az értelmet, a kéz a tetteket vagy a cselekedeteket jelképezi (5Móz 11:18). A különböző döntéseket az agyunknak a homlokban található részével hozzuk meg. Tehát mind értelmünk, mind cselekedeteink által felvehető a fenevad bélyege.

A Biblia azt mondja, hogy Istent kell imádnunk, aki teremtette az eget és a földet. Az imádatot a negyedik parancsolat határozza meg, és Annak szól aki hat napon át teremtett és a hetediken megpihent. Mivel a pihenőnap az imádattal kapcsolatos, ezért ez lesz az a téma, amely az Úr Jézus visszajövetele előtt a középpontba fog kerülni. Abban az időben élünk amikor a világ vezetői arra törekednek, hogy a vasárnap (amely a Bibliában a hét első napja)legyen a pihenőnap, a családi nap és az istentiszteleti nap. Ezt próbálja a „The European Sunday Alliance" (Európai Vasárnap Egyesület) nagyon tevékenyen elérni Európában. Az Amerikai Egyesült Államokban több vallási mozgalom van, amely ugyanezért a célért dolgozik, mint

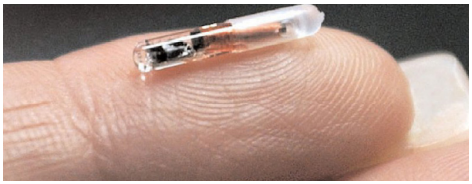

a „The Christian Coalition „ vagy a „The Lord's Day Alliance", stb.

A vasárnap mint pihenőnap, Isten Szavának és a Tízparancsolatnak mond ellent, amelyek szerint Istent a hét hetedik napján, szombaton kell imádnunk, amely napot Isten tett félre pihenőnapként. Minden ember hamarosan próbára lesz téve abban, hogy kit imád: Istent, aki mindeneket teremtett és megtartja az Ő nyugalomnapját, vagy a fenevadat (pápaságot) és felveszi annak bélyegét.

Olvastunk már néhány kijelentést a Katolikus Egyház részéről, amelyben azt állítják, hogy van egy jelük. Azt mondják, hogy mivel megváltoztatták a pihenőnapot ez egy jel (bélyeg) arra, hogy hatalmuk van az idők, a törvény megváltoztatására és új hagyományok meghonosítására. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy éppen ez az ami történni fog (Dán7:25).

Már láttuk, hogy megváltoztatták a pihenőnapot szombatról vasárnapra. Most, hogy ezt olvassa, melyik hatalomhoz lesz engedelmes, hűséges?

Választásunkkal az élet vagy a halál mellett döntünk most, hogy tudomásunkra jutott hogy mit tett ez a hitehagyó egyház a nyugalom napjával. A következmények óriásiak. A Biblia azt mondja: „A ki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak” (Jak 4:17).

A döntés meghozatala arról, hogy kit választunk már nagyon közeli. Istent, aki mindeneket teremtett vagy a fenevadat és felvesszük annak bélyegét. Akkor jön el ennek az ideje, amikor a „fenevad bélyege vagyis a pápaság által támogatott vasárnap megtartása” törvény által lesz elrendelve (Jel 13:15-16). De ugyanakkor már ma döntenünk kell mert nem tudhatjuk, hogy meddig élünk. Ma van az üdvösség napja. „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket” (Zsid 3:7-8).

Ha ma meghozzuk a döntést, hogy Jézust követjük, könnyebb lesz holnap is Őt követnünk!

Figyelmesen tekintsük meg a következő igéket:

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (Jn 14:15),

„Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük, és az ő parancsolatait megtartjuk” (1Jn 5:2),

„A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. A ki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk” (1Jn 2:4-5),

„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem” (Jn 10:27).

Végső felhívás:

Amikor ezekről az ámításokról írunk, a figyelmeztetés a Katolikus Egyház mint rendszer ellen szól, amely sok, a Bibliával kapcsolatos hamisítás mögött áll, és nem a katolikus hívők, mint egyének felett ítélkezünk. A középpontban a katolikus rendszer áll amelyet összehasonlítottunk Isten Szent Szavával.

Ezért az a reményünk, hogy ezen sorok segíteni fognak úgy a katolikusoknak mint bármelyikünknek, hogy helyes következtetésre jussunk.

Hisszük, hogy a különböző egyházakban, a Katolikus Egyházat is beleértve, vannak őszinte, jó szándékú emberek. Sokan álláspontot fognak foglalni a hamisággal, az ember csinálta hagyományokkal, a Tízparancsolat megváltoztatásával szemben és igyekszenek megszabadítani magukat

azoktól a kötelékektől amelyek tévedésben tartják őket. Azok akik kiválnak ezekből az egyházakból komoly, erőteljes tanúbizonyságot tesznek Isten munkájának befejező szakaszában. A Biblia felhívása Isten Babilonban élő népéhez (katolicizmus és hitehagyó protestantizmus) így szól: „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból" (Jel 18:4).

Ezen szöveg alapján világos, hogy Isten népe közül sokan vannak Babilonban. Lehetséges hogy a legtöbbjük talán ott van?! Amikor felismerik a Bibliából áradó fényt és felmérik, hogy félre lettek vezetve, Luther Mártonhoz hasonlóan követni fogják a Biblia felhívását, hogy jöjjenek ki Babilonból és fogadják el Isten Igéjét életük tekintélyeként.

Nem lehet az egyik lábunkkal a katolikus hagyományokat követnünk míg a másikkal a Bibliát. Választani kell. Vagy a katolikus hagyományokon állunk mindkét lábbal vagy a Biblián.

Ha az olvasó egy olyan egyházhoz tartozik, amely valamelyikét is hírdeti azoknak a hamis tanításoknak, melyeket a korábban leírt tíz pontban mutattunk be, hagyja ott azt az egyházat, hogy ne legyen része az istentelenek büntetésében (Jel 21:8). Nem ér semmit ha egyik lábunkkal Babilon, a másikkal pedig Isten oldalán állunk. Mindkét lábunkkal Isten oldalán kell állnunk. Ne reménykedjünk abban, hogy csak azért mert a többség oldalát választjuk majd üdvözülünk. A Biblia azt mondja, hogy az utolsó időkben lesz egy „maradék" – azok akik a gyakorlatban is Istent szolgálják. A Biblia egy pár szóban így írja le őket: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt a kik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!" (Jel 14:12)... nem saját erőből hanem Isten bennük lévő ereje által (Fil 2:13). Ez Isten hűséges, maradék népe az utolsó időkben. Ők egy szívvel lesznek, amint az Úr Jézus követői voltak pünkösdkor. Elméjükben Krisztus gondolatati lesznek (Gal 5:22). Bárcsak mindannyian e maradék nép része lehetnénk!

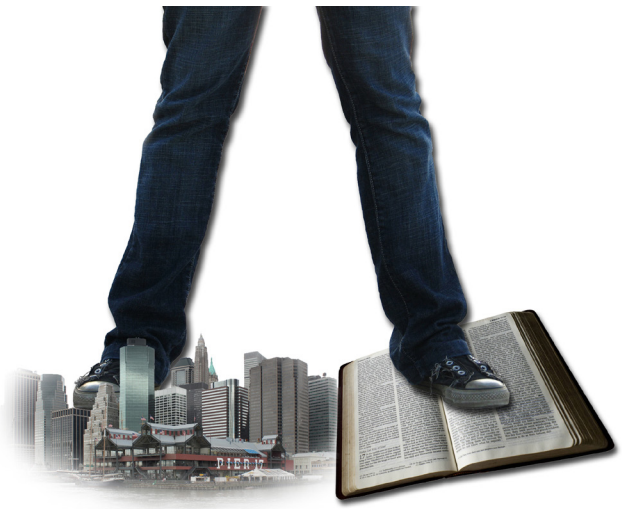

Üdvözlettel
Abel and Bente Struksnes
Vestrumsbygda 26, 2879 Odnes, Norvégia

www.endtime.net

Több információért ezzel az írással és más időszerű témával kapcsolatosan, látogassa meg a következő oldalakat:
www.amazingfacts.org
www.amazingdiscoveries.org
www.greatcontroversy.net

100 ajándék könyv

Az első száz érdeklődőnek elküldjük ajándékba “A nagy kűzdelem” című könyvet.

Járai Zsolt Sebestyen
str. Livezii, nr. 7, Sarmasu, jud. Mures, 547515, Romania
e-mail: nagykuzdelemingyen@gmail.com

500 évvel
Luther Márton után:

10 *ÚJ* tétel a templom ajtaján!